

Arrest

nr. 87 132 van 7 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 6 juli 1956 in Altayskoye (Kazakstan). Datzelfde jaar verhuisde uw familie naar Dagestan, waar u steeds hebt gewoond. Sinds 1994 bent u weduwe. U hebt drie dochters en één zoon. Uw zoon, A. M. (...) (O.V. 5.951.482), en uw dochter, A. A. (...) (O.V. X), verblijven respectievelijk in België sinds 2006 en 2008.

Op 13 juli 2006 werden 15 jongeren die in hetzelfde sportcentrum trainden waar ook uw zoon M. (...) een sport beoefende, meegenomen naar Tsjetsjenië en er vermoord. Ze werden ervan beschuldigd terroristen te zijn.

Op 16 juli 2006 werd M. (...) 's ochtends van thuis uit meegenomen door gemaskerde leden van de ordediensten. Hij werd vervolgens naar het politiebureau in Khasavyurt gebracht. Hij werd in verband gebracht met de jongeren die enkele dagen voorheen werden vermoord en bestempeld werden als terroristen. Met behulp van de dorpsafgevaardigde, A. I. (...), en na het verzamelen van een borgsom, kon uw zoon de volgende dag worden vrijgekocht. Toen hij werd vrijgelaten brachten de dorpsafgevaardigde en uw schoonbroer uw zoon naar uw zus in Zaretska (Dagestan). Een dag na zijn vrijlating, en een week nadien, kwamen militairen bij u langs, op zoek naar uw zoon. Er kwamen ook drie convocaties toe bij u thuis op naam van uw zoon. U raadde vervolgens uw zoon aan te vluchten.

In de periode sinds het vertrek van uw zoon op 3 augustus 2006 tot aan uw eigen vertrek uit Dagestan in december 2011 vielen gemaskerde leden van de ordediensten gedurende deze vijf jaar elke maand twee tot drie keer bij u thuis binnen. Wanneer ze bij u thuis langs kwamen beschuldigden ze uw zoon ervan een terrorist te zijn en vroegen ze u waar hij zich bevond. Ook u werd verweten een terrorist te hebben opgevoed. Ze bedreigden u en haalden telkens uw hele huis, en soms ook uw tuin, overhoop. Ze maakten alles stuk en stalen waardevolle voorwerpen. In de zomer van 2010 werd tevens uw internationaal paspoort van u afgenomen door gemaskerde politiemannen die bij u thuis kwamen controleren.

Op 10 en 15 december 2011 kwamen leden van de autoriteiten de laatste keer bij u thuis langs. Ze dreigden ermee u om te brengen indien u de volgende keer niet zou zeggen waar uw zoon zich bevond.

Op 20 december 2011 bent u met de bus vanuit Khasavyurt (Dagestan) vertrokken naar Moskou, waar u bij een kennis overnachtte. Met een andere bus reisde u de volgende dag vanuit Moskou door naar België, waar u aankwam op 27 december 2011 en diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een Russisch medisch attest, attesten met betrekking tot uw rehabilitatie naar aanleiding van de deportatie van uw ouders naar Kazakstan, en de overlijdensakte van uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt, omdat u in Dagestan problemen kende met de autoriteiten omwille van het feit dat zij op zoek waren naar uw zoon, A. M. (...) (O.V. 5.951.482), die ze beschuldigden van terrorisme.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de door u aangehaalde vrees voor vervolging ondermijnd door volgende vaststellingen. Zo is het wel heel opmerkelijk dat u pas besloot het land te ontvluchten meer dan vijf jaar nadat uw zoon het land had verlaten, zeker gezien het feit dat u verklaart dat de ordediensten gedurende deze vijf jaar elke maand twee tot drie keer toe bij u thuis binnenvielen, en ze hierbij heel uw huis overhoop haalden, alles stuk maakten en u naar eigen zeggen zelfs martelden (CGVS, p. 10, 12, 15-16). U zou hiertegen nooit enige stap hebben ondernomen (CGVS, p. 12-13). U bleef ondanks deze herhaaldelijke bezoeken ook steeds op het zelfde adres wonen, in het zelfde huis waar uw belagers telkens naartoe kwamen (CGVS p.3). Nochtans had u in 2007 een internationaal paspoort verkregen (cfr infra) waarmee u het land kon verlaten. U verklaarde dat u pas de laatste keren door uw belagers werd bedreigd met het feit dat ze u zouden ombrengen indien u niet zou zeggen waar uw zoon was (CGVS p.16) en dat u hierna uiteindelijk besloot toch het land te verlaten. U kon echter geen verklaring geven voor het feit dat uw belagers, meer dan vijf jaar na het vertrek van uw zoon, en nadat zij u sinds zijn vertrek wel twee tot drie keer per maand lastig vielen, zouden besluiten u om te brengen.

Bovendien legde u ook geen enkel begin van bewijs neer waarmee u zou kunnen aantonen dat leden van de ordediensten u sinds het vertrek van uw zoon M. (...) in augustus 2006 gedurende meer dan vijf jaar lang elke maand twee tot drie keer bij u thuis binnenvielen, omdat ze op zoek waren naar uw zoon. Ofschoon u tijdens het gehoor voor het CGVS melding maakte van talrijke huiszoekingen, waarbij uw hele huis overhoop werd gehaald en uw bezittingen kapot werden gemaakt (CGVS, p. 10, 12, 15-16), kon u deze huiszoekingen met geen enkel bewijs staven. Door het gebrek aan enig bewijs omtrent de door u aangehaalde problemen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Daarenboven werden nog enkele merkwaardigheden en vaagheden vastgesteld die uw geloofwaardigheid op bijkomende manier aantasten. Zo verklaarde u dat er drie convocaties voor uw zoon zijn toegekomen voor zijn vertrek, toen hij nog bij uw zus verbleef, die u hem hebt meegegeven (CGVS, p. 10, 14-15). Uw zoon legde in het kader van zijn asielaanvraag echter slechts één convocatie voor en vermeldde niets over andere oproepingsbrieven (DVZ zoon verklaring, p. 16; CGVS zoon DB, p. 3). Toen u hierop werd gewezen volhardde u dat u hem de drie convocaties hebt meegegeven (CGVS, p. 16). Met betrekking tot deze convocaties wist u verder niet door welke specifieke dienst uw zoon telkens werd opgeroepen, bij wie hij zich zou hebben moeten melden, noch in welke hoedanigheid hij telkens werd opgeroepen (CGVS, p. 15). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehoud. Voorts werd vastgesteld dat uw zoon in het

kader van zijn asielaanvraag verklaarde dat Kadyrovtsi voor zijn vertrek uit het land twee keer naar u thuis zijn gekomen, respectievelijk op 20 juli 2006, toen zij u de convocatie overhandigden die uw zoon voorlegde, en op 30 juli 2006. Na zijn vertrek zouden Kadyrovtsi ook naar het dorp zijn gekomen waar u woont, om er te controleren. Uit de verklaringen van uw zoon kan echter afgeleid worden dat er na september 2006 geen huiszoeking meer plaats heeft gevonden bij u thuis (CGVS zoon DB, p. 10, 11, 16; CGVS zoon TG, p. 11, 15). Verder is het merkwaardig dat de ordediensten u zo lang en zo vaak zouden benaderd hebben, terwijl uw zoon reeds in augustus 2006 het land ontvlucht was. U haalde immers zelf ook aan dat, juist omdat uw zoon al lang uit het land vertrokken was, uw zussen of uw dochters bij hen thuis niet werden benaderd door leden van de ordediensten (CGVS p.17). Verder werden uw verklaringen aangaande de door u ingeroepen vervolgingsfeiten vaag bevonden. Zo kon u niet aangeven door leden van welke specifieke dienst uw zoon op 16 juli 2006 werd aangehouden, en door wie u dan precies gedurende meer dan vijf jaar lang meermaals per maand werd belaagd (CGVS, p. 7, 13, 16).

Daarnaast dient nog vastgesteld te worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst. Zo blijkt uit de gegevens van uw Russisch binnenlands paspoort dat er aan u op 15 augustus 2007 een internationaal paspoort werd uitgereikt. U verklaarde dit toen te hebben aangevraagd om zaken te doen in Azerbeidzjan (CGVS, p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. U verklaarde dat u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen om uw problemen te vermijden, omdat ze u overal zouden zoeken en te weten zouden komen waar u verblijft (CGVS, p. 18-19). Echter, mocht u in Dagestan opgespoord worden, hetgeen u opmerkelijk genoeg verklaarde niet eens te weten (CGVS, p. 18), kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de autoriteiten van uw land van herkomst u niet zomaar een internationaal paspoort zouden afleveren waarmee u het land zou kunnen verlaten. Bovendien verklaarde u geen problemen te hebben ondervonden bij het verkrijgen van uw reispaspoort (CGVS, p. 6). Het feit dat u aan de autoriteiten van uw land van herkomst kenbaar maakte dat u van plan was het land te verlaten, valt echter niet te verzoenen met de door u aangehaalde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst.

Er moet voorts worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen, wat uw algehele geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees voor vervolging verder ondermijnt. Zo had u geen idee of na uw vertrek leden van de ordediensten in Dagestan nog bij u thuis waren langs gekomen op zoek naar u, en uit uw verklaring blijkt dat u zich hier ook niet over hebt geïnformeerd (CGVS, p. 11-12).

Naast bovenstaande vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u met de bus naar Moskou reisde, waar u overnachtte bij uw kennis en waaruit u met een andere bus doorreisde tot in België. U verklaarde dat er in Moskou foto's van u werden genomen, omdat er documenten moesten worden klaargemaakt. U wist echter hoegenaamd niet wat voor documenten er geregeld werden, en u verklaarde zelf geen enkel document te hebben gezien. U wist verder niet welke landen u hebt doorkruist van Rusland naar België. U verklaarde dat er onderweg twee grenscontroles waren en dat al de passagiers hierbij moesten uitstappen. U wist echter niet waar deze grenscontroles plaatsvonden. (CGVS, p. 7-9). U verklaarde onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou aan de grensposten onderweg niet persoonlijk gecontroleerd zijn. Uit uw verklaring blijkt dat enkel de buschauffeur aan de grensposten met de douaniers sprak (CGVS, p. 6, 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengenzone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u met een passagiersbus, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 9). Ten slotte verklaarde u met de buschauffeurs geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, en gezien het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Bovendien is het, gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, weinig aannemelijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk van de door u beweerde vluchtroute kan aanbrengen.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas te ondersteunen met uw internationaal paspoort. Door hogervermelde vaststellingen aangaande uw reisroute en door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort, ontstaat het vermoeden dat u dit document, waarvan u verklaarde dat het in de zomer van 2010 door de politiemannen die bij u kwamen controleren werd afgenomen (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, attesten met betrekking tot uw rehabilitatie naar aanleiding van de deportatie van uw ouders naar Kazakstan, en de overlijdensakte van uw man), zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit, de rehabilitatie van uw familie uit Kazakstan, en het overlijden van uw man, wat niet betwist wordt. Deze documenten hebben echter geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. U legde verder nog een medisch attest voor als bewijs dat u in Dagestan een medische behandeling onderging. U verklaarde dat het attest betrekking heeft op uw medische behandeling omwille van uw suikerziekte, alsook uw depressie en de stress waaraan u lijdt omwille van de aanhouding van uw zoon op 16 juli 2006 (CGVS, p. 6). Zij echter opgemerkt dat dit medisch attest niet is gedateerd en dat er niets in wordt vermeld aangaande stress en depressie, zodat hieruit niet kan worden opgemaakt dat u effectief aan stress en depressie lijdt. De inhoud van dit attest wordt verder niet in twijfel getrokken, doch levert geen bewijswaarde van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zij opgemerkt dat aan uw zoon, A. M. (...) (O.V. 5.951.482), op 1 februari 2007 het vluchtelingenstatuut in België werd toegekend. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend meer dan 5 jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw zoon een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u zelf verklaarde asielproblemen en gelet op de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2007 tot 2012) waardoor het Commissariaat-generaal heeft genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw dochter, A. A. (...) (O.V. 6.223.548), op 4 mei 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat haar asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet verbonden zijn met het asielrelaas dat uw dochter aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag (CGVS, p. 4), waardoor ook hier een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet aan de orde is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de "artikelen 197, 198, 199 en 203 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status". Verzoekende partij is tevens de mening toegedaan dat in hoofde van verwerende partij een manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard, omdat deze volgens haar telkens de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden.

2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de "artikelen 197, 198, 199 en 203 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", bemerkt de Raad dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij citeert de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen en wijst erop dat er rekening dient te worden gehouden met haar profiel en met haar volledige relaas.

Verzoekende partij merkt in dit verband ten eerste op dat zij een zoon heeft die in België als vluchteling erkend werd. Verwerende partij erkent het engagement van haar zoon bij de rebellen, of erkent op zijn minst dat hem deze hoedanigheid werd toegeschreven door de Russische autoriteiten. Evenmin wordt de familiale band tussen verzoekende partij en haar zoon betwist in de bestreden beslissing. Verzoekende partij benadrukt dat de feiten die tot de erkenning van haar zoon hebben geleid totaal gelijklopend zijn met de feiten die aan de basis liggen van haar eigen asielaanvraag, immers, verzoekende partij koestert een vrees voor vervolging ten opzichte van de autoriteiten omwille van de betrekking bij de rebellenbeweging van haar zoon.

Ten tweede wijst verzoekende partij erop dat zij, aangezien zij “*verbonden*” is aan de rebellenbeweging, zeker het slachtoffer kan uitmaken van serieuze en gerichte mensenschendingen, zoals beschreven door het Cedoca-rapport.

Ten derde dient volgens verzoekende partij rekening te worden gehouden met het gegeven dat zij afkomstig is uit Dagestan, hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij.

Vervolgens plaatst verzoekende partij haar individuele profiel – verzoekende partij stelt dat zij wordt aanzien als een met de rebellen gelinkte persoon: zij voedde een terrorist op en kan hem vandaag nog verbergen – tegen de huidige landelijke context. Zij stelt zich de vraag welk risico een persoon met dergelijk profiel kan lopen in Dagestan, rekening gehouden met de huidig bekende situatie. Verzoekende partij verwijst desbetreffend ten eerste naar het in het administratief dossier aanwezige Cedoca-verslag aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Hierin wordt onder meer vermeld dat de activiteiten van de rebellen aan het stijgen zijn en dat ze meer en meer incidenten veroorzaken en dat de ordediensten met de grootste willekeur martelen, ondervragen en intimideren. Ten tweede citeert verzoekende partij een tweetal passages uit het “*Nederlands algemeen ambtsbericht van 2012 over de Noord-Kaukasus*” (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Uit deze passages wordt wederom aangekaart dat de autoriteiten zich in de deze regio bezondigen aan verschillende mensenrechtenschendingen, in een sfeer van totale straffeloosheid. Verzoekende partij besluit dat de achtergrond van het individuele relaas in acht genomen, individuele vervolging als hoogst geloofwaardig overkomt.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij betoogt dat rekening dient te worden gehouden met het gegeven dat zij een zoon heeft die in België als vluchteling werd erkend en dat de feiten die tot zijn erkenning hebben geleid, totaal gelijklopend zijn met de feitelijkheden die aan de basis liggen van haar eigen asielaanvraag, wijst de Raad verzoekende partij erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Zoals in de bestreden beslissing vermeld staat, kan, gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden asielproblemen – hetgeen in onderhavig arrest wordt bevestigd, zie *infra* – en gelet op de ondertussen gewijzigde situatie in Dagestan, eenzelfde beoordeling van haar asielaanvraag niet worden verantwoord. Verzoekende partij kan zich bijgevolg niet zonder meer steunen op de erkenning van dit familielid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Net zo min kan verzoekende partij zich steunen op haar beweerde “*verbondenheid*” aan de rebellenbeweging, nu het loutere feit dat verzoekende partij beweert te behoren tot een wat als een risicogroep kan worden beschouwd, niet volstaat om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. De voorgehouden vrees dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad wijst er nogmaals op dat verwerende partij omwille van verschillende redenen geen geloof kon hechten aan haar bewering dat zij, nadat haar zoon naar België is gevlucht, gedurende elke maand twee tot drie keer thuis werd opgezocht door gemaskerde leden van de ordediensten en dat zij er tijdens de laatste huiszoeking mee dreigden haar om te brengen. Waar verzoekende partij verder nog opmerkt dat acht dient te worden geslagen op het feit dat zij afkomstig is uit Dagestan en dat dit gegeven niet betwist wordt door verwerende partij, beaamt de Raad dat haar Dagestaanse afkomst inderdaad niet ter discussie staat. Deze opmerking is derhalve niet dienstig.

Daar waar verzoekende partij gewag maakt van de huidige situatie in Dagestan en concludeert dat, op basis van deze achtergrond, individuele vervolging als hoogst geloofwaardig overkomt, wijst de Raad er

nogmaals op dat elke asielaanvraag op individuele wijze dient te worden onderzocht, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is daartoe niet voldoende.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met haar profiel en met haar volledige relaas.

2.2.5.1. Aangaande het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij zeer lang heeft gewacht om haar land van herkomst te ontvluchten, tracht verzoekende partij haar gedrag te vergoelijken door te stellen dat men de ervaren werkelijkheid dient te onderscheiden van de "feitelijke werkelijkheid". Verzoekende partij legt uit dat zij het gevoel had dat de ordediensten ontzettend veel langskwamen, omdat deze huiszoeken voor haar heel ingrijpend waren. Op het aantal huiszoeken een cijfer kleven, is gezien de context te moeilijk, omdat zij al te veel heeft geleden, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst naar een aantal pagina's uit het gehoorverslag om duidelijk te maken dat zij heel erg onder druk staat en dat zij de stress die veroorzaakt werd door deze huiszoeken niet meer aankan. Verzoekende partij hamert erop dat niet de frequentie van deze bezoeken, maar de manier waarop dit gebeurde van belang is. Verzoekende partij legt uit dat zij hierover zeer spontaan kon vertellen. Zij vestigt er tevens de aandacht op dat zij er ook bij vertelde dat het haar gevoel was dat de autoriteiten elke maand langskwamen.

2.2.5.2. De Raad ziet niet in hoe bovenstaand argument afbreuk kan doen aan de door verwerende partij gedane vaststelling dat het heel opmerkelijk is dat verzoekende partij pas na vijf jaar haar land is ontvlucht. Zij stipt in haar verzoekschrift immers aan dat zij het gevoel had dat de autoriteiten heel vaak langskwamen en dat deze huiszoeken zeer ingrijpend waren voor haar en haar veel stress bezorgden. Dat zij het aantal bezoeken niet exact kan weergeven, verandert volgens de Raad niets aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij pas na vijf jaar haar land van herkomst is ontvlucht, terwijl zij gedurende al die tijd op regelmatige basis werd lastiggevallen door de ordediensten. Dit uitstel is des te opmerkelijker, nu deze huisbezoeken gepaard gingen met veel geweld, zoals verzoekende partij uitvoerig heeft toegelicht tijdens haar gehoor: *"Elke keer voerden ze een huiszoeking uit en maakten ze alles kapot in huis, in de tuin ook. Ik had een goede voortuin en achtertuin en ze maakten alle groenten en fruit kapot. Ze deden dat express om men leven zuur te maken. ... Ze vielen ons dikwijls lastig. Wat ginder gebeurt kan ik enkel een nachtmerrie noemen. Het is afschuwelijk. Het zijn geen normale mensen. 's Nachts kon ik helemaal niet slapen. Onze deuren werden drie à vier keren kapot geslagen. Was bang met mijn rug naar deur te slapen, moest altijd kijken naar de deur want verwachtte hen op elke seconde. ... Eén keer werd ik met de achterkant van automaat geslagen en heb echt lang me niet gemakkelijk kunnen bewegen."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 maart 2012, p. 10-11). De Raad stelt vast dat, zelfs al zou verzoekende partij overdreven hebben wanneer zij zou hebben verklaard dat de ordediensten twee à drie keer in de maand zouden zijn langsgeslagen, de frequentie, de duur en de aard van de confrontaties met deze ordediensten van die aard zijn geweest dat het toch wel zeer ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij gedurende al die jaren gewoon op hetzelfde adres in haar eigen huis is blijven wonen. De Raad wijst er voorts op dat dergelijke vaststelling tevens dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing, die het besluit dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekende partij, ondanks haar ernstige problemen, zo lang heeft gewacht om haar land van herkomst te verlaten. Zo staat in de bestreden beslissing eveneens te lezen dat verzoekende partij op 15 augustus 2007 een internationaal paspoort heeft verkregen waarmee zij het land kon verlaten. Eveneens dient de opmerking dat verzoekende partij geen verklaring kon geven voor het feit dat haar belagers, meer dan vijf jaar na het vertrek van haar zoon, en nadat zij haar sinds zijn vertrek wel twee tot drie keer per maand lastig vielen, opeens zouden besluiten om haar om te brengen, in acht te worden genomen. Tot slot vestigt de Raad ook nog de aandacht op de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen waarmee zij zou kunnen aantonen dat leden van de ordediensten gedurende meer dan vijf jaar lang bij haar thuis binnenvielen.

2.2.6.1. Aangaande de in de bestreden beslissing vermelde opmerking dat verzoekende partij, gedurende de vijf jaar dat zij werd lastiggevallen door de ordediensten, nooit enige stap heeft ondernomen, merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij reeds lange tijd alleen woonde, dat haar man in 1994 overleden is en dat zij enkel nog twee dochters had, die echter beide getrouwd zijn. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij benieuwd is om te horen bij wie zij volgens

verwerende partij dan wel terecht had gekund. Aangezien zij door de autoriteiten werd lastiggevallen, kon zij bij diezelfde autoriteiten geen bescherming vragen.

2.2.6.2. Hoewel kan worden ingezien dat verzoekende partij zich ten opzichte van de ordediensten dermate onmachtig voelde dat zij niet inzag bij welke instantie zij zou kunnen hebben aangeklopt om bescherming te zoeken, blijft het volgens de Raad toch uiterst ongeloofwaardig dat verzoekende partij gedurende al die tijd gewoon in haar eigen huis is blijven wonen. Zoals reeds opgemerkt, werd verzoekende partij in 2007 een internationaal paspoort uitgereikt. Verzoekende partij verklaarde tijdens haar gehoor dat zij dit document aanvraag om zaken te doen in Baku, Azerbeidzjan, dat zij dit paspoort zelf is gaan afhalen en dat zij geen problemen heeft ondervonden om dit reispaspoort te verkrijgen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 maart 2012, p. 6). Indien verzoekende partij meende nergens terecht te kunnen in haar land, kan door de Raad niet worden ingezien waarom verzoekende partij, gezien de constante dreiging waaronder zij gebukt ging, geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden verschaft door dit reispaspoort.

2.2.7.1. Met betrekking tot de stelling van verwerende partij dat het merkwaardig is dat de ordediensten haar zo lang en zo vaak zouden hebben benaderd, terwijl haar zoon reeds in augustus 2006 het land ontvlucht was, betoogt verzoekende partij dat, rekening gehouden met de Dagestaanse context, de autoriteiten overtuigd blijven van de aanwezigheid van haar zoon in de omgeving. Men weet immers dat de rebellen *“in de bergen”* actief zijn en dan af en toe terugkeren naar de dorpen om er te eten en hun familie te bezoeken. Verzoekende partij herinnert er voorts aan dat de personen die als medeplichtig werden beschouwd, allen werden meegenomen en vermoord en dat haar zoon van zware feiten wordt beschuldigd, hetgeen verwerende partij niet betwist. Nogmaals vestigt zij er de aandacht op dat de familieband tussen haar en haar zoon evenmin ter discussie staat. Om die redenen acht verzoekende partij het plausibel dat de autoriteiten haar huis nog steeds op een intensieve manier controleren.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing tevens opmerkt dat het merkwaardig is dat verzoekende partij heeft verklaard dat de ordediensten haar familie niet hebben benaderd, omdat haar zoon allang niet meer in het land is. Het is dan ook niet geloofwaardig dat de ordediensten haar dan wel gedurende meer dan vijf jaar zouden hebben blijven bezoeken, terwijl zij haar zoon daar nooit hebben aangetroffen en dat zij hen ook nooit informatie heeft verschaft over zijn verblijfplaats. De Raad wijst verder nog op de volgende verklaring die verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft afgelegd: *“Maar ze zijn u niet komen zoeken bij uw zussen en uw dochters? Ze zullen waarschijnlijk weten dat ik naar het buitenland ben gegaan want ze hebben overal mensen. Elke stap van ons weten zij”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 maart 2012, p. 19). Het spreekt voor zich dat dergelijke verklaring totaal afbreuk doet aan bovenstaande argumentatie.

Tot slot benadrukt de Raad nogmaals dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn de verschillende onaannemelijkheden, merkwaardigheden, vaagheden, het gebrek aan enig begin van bewijs omtrent de huiszoekingen, het niet met een vrees voor vervolging in overeenstemming te brengen gedrag van verzoekende partij, het manifeste gebrek aan interesse in hoofde van verzoekende partij en de niet aannemelijkheid van de verklaringen omtrent de reisweg die geleid hebben tot de conclusie dat de verklaringen van verzoekende partij een leugenachtig karakter kennen.

2.2.8.1. Nopens het niet bijbrengen van enig begin van bewijs waarmee verzoekende partij zou kunnen aantonen dat de leden van de ordediensten haar sinds het vertrek van haar zoon M. in augustus 2006 gedurende meer dan vijf jaar lang elke maand twee tot drie keer bij haar thuis binnenvielen, wenst verzoekende partij eraan te herinneren dat de gegrondheid van een asielaanvraag ook kan voortvloeien uit een samenhangend en geloofwaardig relaas, ook al is er geen begin van bewijs voorhanden. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar rechtsleer, naar een arrest van de Raad van State en naar het artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij citeert de in het voormelde artikel vervatte voorwaarden en meent dat aan al deze vereisten voldaan is. Zo legt zij uit dat zij alle documenten in haar bezit heeft neergelegd en wenst zij te verduidelijken dat de ordediensten nooit een huiszoekingsbevel hebben afgeleverd. Verder verwijst verzoekende partij naar de situatie in Dagestan, die zorgwekkend is voor mensen die geassocieerd worden met de rebellen. Voorts werpt verzoekende partij nog op dat zij een asielaanvraag heeft ingediend bij haar binnenkomst in België en stelt ten slotte dat uit haar relaas en uit de algemeen bekende situatie in Dagestan kan worden afgeleid dat haar relaas in grote lijnen geloofwaardig is.

2.2.8.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omdat zij sinds het vertrek van haar zoon gedurende meer dan vijf jaar lang elke maand twee tot drie keer toe werd bezocht door de ordediensten, die telkens een ravage in haar huis aanrichtten en haar soms sloegen – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om deze talloze huisbezoeken enigszins te bewijzen. De uitleg van verzoekende partij, met name dat zij alle documenten in haar bezit heeft neergelegd, dat de ordediensten nooit een huiszoekingsbevel hebben afgeleverd en dat rekening dient te worden gehouden met de situatie in Dagestan, die zorgwekkend is voor mensen die geassocieerd worden met de rebellen, kan de totale afwezigheid van enig bewijsstuk omtrent de vele huiszoekingen niet goedpraten. Zoals reeds gesteld in onderhavig arrest, heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor uitvoerig toegelicht hoe tijdens deze huisbezoeken telkens haar hele huis overhoop werd gehaald, haar bezittingen werden stukgeslagen en zijzelf ook fysieke verwondingen opliep. Op de vraag of zij ooit foto's heeft genomen van de talrijke vernielingen van haar woonst, antwoordde verzoekende partij tijdens haar gehoor enkel: *“Neen dat wordt niet gedaan”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 maart 2012, p. 16). Verzoekende partij toont niet aan dat zij oprechte inspanningen heeft geleverd om de voorgehouden gebeurtenissen enigszins te bewijzen. De Raad haalt wederom aan dat dit gebrek aan enig begin van bewijs omtrent de verschillende huiszoekingen dient te worden samen gelezen met de andere vaststellingen die verwerende partij in dit verband heeft gedaan en waarvan het geheel tot de conclusie leidt dat desbetreffende verklaringen niet overeenstemmen met de werkelijkheid. Verzoekende partij bemerkt verder in haar verzoekschrift nog dat zij een geloofwaardig en samenhangend relaas heeft geproduceerd over gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in een door verwerende partij als complex erkende situatie en zij is van mening dat haar vervolgens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. De Raad wijst er evenwel op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is. Waar verzoekende partij zich beroept op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals in onderhavig arrest uitvoerig wordt toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Aangaande de argumenten van verzoekende partij omtrent de vaststellingen van verwerende partij dat zij en haar zoon elkaar tegenspreken met betrekking tot het aantal toegekomen convocaties en met betrekking tot de huiszoekingen na september 2006, dat verzoekende partij niet op de hoogte was van de inhoud van de destijds toegekomen convocaties en omtrent het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij niet kon zeggen door leden van welke specifieke dienst haar zoon op 16 juli 2006 werd aangehouden en door wie zij dan precies gedurende meer dan vijf jaar lang meerdere keren per maand werd belaagd, wijst de Raad erop dat dit overtollige motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10.1. Omtrent het aanvragen en uitgereikt krijgen van een internationaal paspoort, verweert verzoekende partij zich met de stelling dat *“in de Tsjetsjeense context”*, corruptie niet mag worden vergeten. Verzoekende partij haalt kort het *“Nederlands algemeen ambtsbericht”* aan om duidelijk te stellen dat het betalen van steekpenningen voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten veel voorkomt in de Russische Federatie. Diezelfde verklaring kan tevens worden aangehaald in verband met de motivering over de reisroute, merkt verzoekende partij nog op. Tot slot haalt verzoekende partij nog een beslissing aan van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 28 januari 2005 om in herinnering te brengen dat het objectief risico primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van het relaas.

2.2.10.2. De Raad merkt vooreerst nogmaals op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij het internationaal paspoort had aangevraagd, dat zij dit document zelf is gaan afhalen en dat zij geen problemen heeft gekend om dit document te verkrijgen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 maart 2012, p. 6). Het *post factum* beweren dat zij dit identiteitsdocument heeft kunnen verkrijgen middels het betalen van steekpenningen, strookt derhalve niet met hetgeen zij eerder heeft gesteld tijdens haar gehoor. De Raad kan er redelijkerwijze van uitgaan dat verzoekende partij, indien haar wordt gevraagd hoe zij aan haar internationaal paspoort is geraakt en of zij hierbij problemen heeft ondervonden, melding zou hebben gemaakt van het feit dat zij enkel aan dit document kon geraken door het betalen van steekpenningen. Het achteraf, in het verzoekschrift, toevoegen van deze verklaring overtuigt derhalve niet. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij met haar reispaspoort ook effectief naar Azerbeidzjan is geweest (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 maart 2012, p. 6). Indien de autoriteiten in Dagestan werkelijk op zoek naar haar zouden zijn, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat die verzoekende partij niet zomaar het land zouden laten verlaten om elders zaken te gaan doen.

Waar verzoekende partij vervolgens opmerkt dat *“Dezelfde verklaring (zijnde corruptie)”* tevens kan *“aangehaald worden voor de reisroute”*, merkt de Raad op dat zij niet inziet hoe dergelijk argument een verschoningsgrond kan vormen voor haar met de objectieve landeninformatie flagrant tegenstrijdige verklaring dat zij zonder persoonlijke grenscontrole de EU zou zijn binnengekomen, voor de flagrante onwetendheden in haren hoofde – zo weet verzoekende partij hoegenaamd niet wat voor documenten er geregeld werden, weet zij niet welke landen zij op haar reisweg doorkruist heeft en weet zij niet waar de grenscontroles plaatsvonden – en voor de vaststelling dat zij met de buschauffeurs geen afspraken zou hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen, hetgeen niet aannemelijk is aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is. Verzoekende partij brengt middels aangaand argument evenmin een verklaring aan voor de vaststelling dat zij niet het minste bewijsstuk kan voorleggen van de door haar beweerde vluchtroute.

Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat het objectief risico primeert op de soms onduidelijke verklaringen over bepaalde aspecten van het relaas, wijst de Raad er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.11. Betreffende de vaststelling dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van haar problemen, betoogt verzoekende partij dat zij wist te vertellen dat haar dochters sinds haar vlucht niet meer naar haar huis zijn gegaan. De Raad wenst in dit verband te wijzen op de volgende passage uit het gehoorverslag: *“Hebt u ernaar geïnformeerd of ze er nog op zoek gegaan zijn naar u? Heb zoiets aan niemand gevraagd.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 7 maart 2012, p. 12). Het staat derhalve zwart op wit dat verzoekende partij niet eens de moeite aan de dag heeft gelegd om via haar familieleden te weten te komen of de ordediensten, die haar gedurende meer dan vijf jaar op intensieve wijze zijn blijven lastigvallen, nog steeds op zoek zijn naar haar. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen actuele situatie in te schatten. Door het nalaten te informeren of de ordediensten nog zijn langs geweest op zoek naar haar, verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek, hetgeen vanzelfsprekend verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar het in het administratief dossier aanwezige Cedoca-rapport en naar het *“Nederlands algemeen ambtsbericht van 2012 over de Noord-Kaukasus”* waarin wordt gesteld dat in de Noordelijke Kaukasus de mensenrechten nog steeds worden geschonden en naar het feit dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus en de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie”* van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 12, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT